

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Quod religiosorum status non semper consimilis fuerit; quomodo neq[ue]
nunc quoq[ue] ordines omnes per omnia concordant. Cap. VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Ibidem.

onem præ alijs custodiebant, ad quam etiam (si voluissent) à Deo non obligati fuissent, ob quam specialem ipsorum deuotionem summopere à Deo laudantur.

Quod olim monastica vita, qualis in veteri Testamento fuerit, & nomenclatura tamen cœnobiatorum monachorumq; non extiterit, quia ille status ipso nomine antiquior existit.

Cap. V.

Monastica vita ipsa nomine vetustior.

PRÆter hos alij quoque conuentus congregationesq; religiosorum in veteri Testamento fuerunt in cœnobiatorum in modum, & in formam monachorum (quantumuis ipsum nomen nondum in vfu fuerit) coniunctorum, quemadmodum conuērio itacusq; Prophetarum fuit, quem Samuel seuit & instituit. Qui non idē Prophetæ, quod futura omnes vaticinarētur, sunt appellati: quamuis nonnulli tales inter nos prophetæ fuerint, sed propterea, quod assidue Deum laudaret, ipsius laudes cantarent, in prophetarum oraculis, in Psalmis, in hymnis & in cymbalis, ad quod eorum vita statusq; destinatus erat. Hi Samuelis tempestate, & postea varijs in locis habitauerunt. Aliqui conuentum siue contubernium suum in Galgala, quidam in Naioth, in Ramatha, nonnulli alibi in locis ad religionem accommodis circum & iuxta terram sanctam, habuerunt, sicut reperire in primo libro

Prophetæ cur dicti sint Samuelis sectatores & quidam alij.

1. Reg. 9. Monachorum vocabulum cur ipsa vita posterius.

Act. 5. 6. 7. 8. Acto. II.

Vocabula rebus permanentibus subinde mutari. Cœnobia ac xenodochia etiam ante quā sic vocarentur, extitisse.

Regum poterit Non est autē, quod admirare, cur huiusmodi homines tempore illo non monachi dicti neque habitationes eorum monasteria fuerint vocatæ: quoniam omnibus in rebus vocabula posteriora sunt significatis: & frequenter etiam vocabula variantur, cum tamen significatum idē perpetuo permaneat: quemadmodum initio fidei, Christiani, non Christiani, sed discipuli dicti fuerunt. Nam Antiochiæ primum Christiani cognominari sunt, vt habetur in libro Actuum Apostolorum: qui prius ibi vel alibi discipuli appellati fuerunt, priusquam Christiani ita nomen inoleferet. Diu porrò Hierosolymis & vbique Christiani extiterunt, qui tamen illud uominis necdum habebant. Ita fit in omnibus, vt res eadem aliter atque aliter, vicissitudine temporis, aut alioqui leni ex causa, quæ iam ei accidit vel variatur in ipsa, dicatur, cum interim ipsum significatum, licet multis appellatum nominibus, vni idemque perseueret. Itaque diu cœnobia xenodochiaq; sub alio nomine fuerunt, priusquam xenodochij cœnobijsq; vocabulum introductum esset. Quid igitur obstat, si aliquando vocabulum non extet, dummodo hoc ipsum, cui vocabulum competit, existat? Ita nihil refert, si ipsi religiosi in veteri Testamento, & quandoque etiam in nouo, non religiosi, aut monachi, sed alio nomine pro temporis cōditione fuerint nūcupati.

Quod religiosorum status non semper consimilis fuerit, quomodo neque nunc quoque ordines omnes per omnia concordant.

Cap. VI.

NEquè interest quidquam, quod illo tempore siue postea religiosi (velut adhuc dicant) non omnino pares fuerint religiosi siue monastice vitæ hominibus, qui hoc seculo in monasterijs degunt. Summa enim habet

DE RELIGIONE ET MONASTERIIS.

habet quodlibet tempus modum, ratione & finem, quo apte Deo seruire liceat. Ad eod vt quisq; qui se à plebe plebisq; vulgari vita seiungere, & non nihil amplius sponte Deo in ipsius seruitio ex charitate maiori, quam sibi præceptum esset, aut necessario obligatus foret, offerre voluisset, suo æuo locum repererit, qui ad hoc ipsi pro ratione temporis accommodus destinatusq; fuerit, vt in eo strictius, sincerior, feruentius, constantius & perfectius Deo ministrare potuerit. Videmus namque, quod eodem etiam, sicut hodie, tẽ-

Monastici
ordines &
personæ vt
non in om-
nibus con-
ueniant,

*Quod status monasticus vetustus sit, & semper incrementum à Samuelis, Elia
& Prophetarum tempore, acceperit.*

Capit VII.

SAt iam de monastico religiosoq; instituto dictum scriptumq; foret si sãctis patribus & doctoribus Hieronymo, Ambrosio, Augustino, Basilio, Iohanni Chrysostomo, & ante hos Dionysio, fidem quis adhibere vellet, Qui omnes sanè multum studuerunt monasteriorum religiosorumq; æmulis ostendere, quod huiusmodi institutum vetus sit, & non nuper inuentum, quod semper in maiori ad Deum deuotione, & malæ libertatis carnis repudiatione augmentum sumpserit. Quod pulchrè Sanctus Bernard, in quadam benè longa epistola, imo libello ad Carthusianos scripto ostendit. Vbi commendat eos quod vita solitaria quæ interierat, & non nisi ex libris erat cognita, per ipsos recuperata & instaurata esset. Et inter alia multa verba consolatur eos contra detractores ipsorum solitariae & anachoreticae vitæ, cum inquit, quod non obijci illis posset, quod nouum institutum confinxissent, cum, quæ in illis putaretur esse noua, res esset antiqua, quæ prope modum perierat: quod antiquam illam (quæ defecerat, & in obliuionem venerat) eremiticam vitam resuscitassent, & in medium protulissent, cuius ante institutores & inchoatores, non solum D. Anthonium, Arsenium, Hilarionem, Macharium, aut Paulum & his similes, verùm etiam eos, qui Apostolorum & sancti Marci tempore in Alexandria in desertum se cõtulerunt, habuissent: item sanctum Iohannem Baptistam, & ante eos etiam qui tempore Elia & Elisei prophetarum solitariam religiosamq; vitã, ad tempus vsq; Christi, duxerunt: Qui omnes ipsis alijsq; quib; exemplar, propago, ducatus, causa, institutio principumq; fuissent vnde talis multiq; alij eremitici monasticiq; modi ordines prognati derivatiq; essent. Nam, vt commemorare cœperam, fuerunt tempestate Samuelis cœtus religiosorum virorum obsequio & laudi Dei consecratorum. Qui ad tempus vsque Elia (cui magnus inerat zelus eundem statum conseruandi & multiplicandi) durauerunt. Qua-

Vide D. Bernardum in epistola ad fratres de monte Dei de vita solitaria.

Inchoatores vitæ monasticae qui fuerunt.

Samuelis tempore cœnobita fuisse.